

EL JUTJAT EN EL CAFÈ

PER J. M. ESPINÁS

Entre quatre i cinc de la tarda el cafè està bastant ple. M'aturo un moment, prop de la porta, per a descobrir una taula que pugui servir-me per a escriure. Mentre em dedico a aquesta ràpida inspecció, el cambrer, que em veu dubtar, em fa una de les preguntes més estranyes que es poden fer-se en un cafè. Em demana sol·licit:

—¿Quin Jutjat busca?

Jo imagino que si el client no coneix el secret mirarà el cambrer amb cara d'estúpid. ¿El Jutjat en el cafè? Sí, el Jutjat en el cafè.

Des de la meua taula em faig càrrec de la situació. Entre el públic espès i variat, entre el vell jubilat, i els estudiants, i la parella, i l'home que mata el temps perquè encara no és hora d'agafar el tren, i els comerciants que fan números en un paper, i els que no se sap què fan, es distingeixen tres grups apinyats i perfectament diferenciats: els Jutjats. A cada grup hi ha un home que paga el cafè, que és el procurador (dels Tribunals; un home que mana, que és l'advocat; un home que fuma una fària i duu uns papers a la mà, que és l'oficial del Jutjat; i un home amb una vella gavardina i bigoti atepèit, que és l'agent judicial o aguatzil.

En aquesta hora hi ha, repartits en

cinc o sis cafès de la ciutat, els divuit Jutjats de primera instància de Barcelona. I no es reuneixen per a xerrar, sinó per a treballar. Jo no puc mirar-los sense sentir una immediata inquietud, perquè sé que ara és l'hora de les diligències més desagradables, dels embargs, dels esglais. "Eran las cinco en punto de la tarde", anotà Garcia Lorca, explicant la tragèdia del toreo. Els Jutjats, amb sutil intuïció dramàtica, han escollit aquesta hora fràgil, aquesta hora elegiaca i desmaiada per a alçar la seva mà severa.

Els veig prendre el cafè calent, beure l'alegre conyac, fumar goludament la fària. El procurador explica el darrer xisto; de seguida l'oficial explicarà el seu. Aquí dins s'hi està be, al carrer fa fred. En algun lloc hi ha un home que els veurà arribar amb una cara molt diferent d'aquesta cara amb què jo els miro. Un home que, evidentment, no ha complert amb la societat un home que sovint és un pocavergonya i a vegades un desgraciat. No puc evitar-ho: sempre imagino que serà un desgraciat.

Passen els minuts, i a cada minut és més agradable l'atmosfera del cafè. Jo convidaria a aquests tres Jutjats a una altra ronda per a què seguissin aquí tota la tarda fins a la posta de

sol, que, en aquest temps de la fluorescència, és encara el poètic límit que la llei posa a l'activitat judicial. Però jo sé que, així que s'acabin el cafè, i s'empassin l'últim glop de conyac, i llencin la burilla amb gest solemne, farà un salt aquest cor que és espantadís com una llebre.

Aleshores entra en el cafè un home cobert amb una boina, de mirada vacil·lant, i un advocat s'aixeca i li posa una mà a l'espatlla. "Això ho solucionarem aquí", diu en veu baixa. I es produeixen una sèrie d'apartats, com en una comèdia dolenta, i al capdavant l'advocat, el procurador, l'oficial del Jutjat, l'aguatzil i el nou vingut s'estrenyen al voltant de la taula — les veus i els silencis amaguen una sorda violència — i el cambrer porta un altre cafè.

Jo sé que la vida està plena de coses desagradables. Que hi ha cent feines tan dignes com ingrates, que la lluita i el dany són inevitables en aquest món. Jo sé que tinc un cor espantadís com una llebre, i que n'hi ha prou en sortir al carrer per a pensar amb dolor.

Però confiava que el dolor em respectaria en la petita illa encantada d'un cafè.

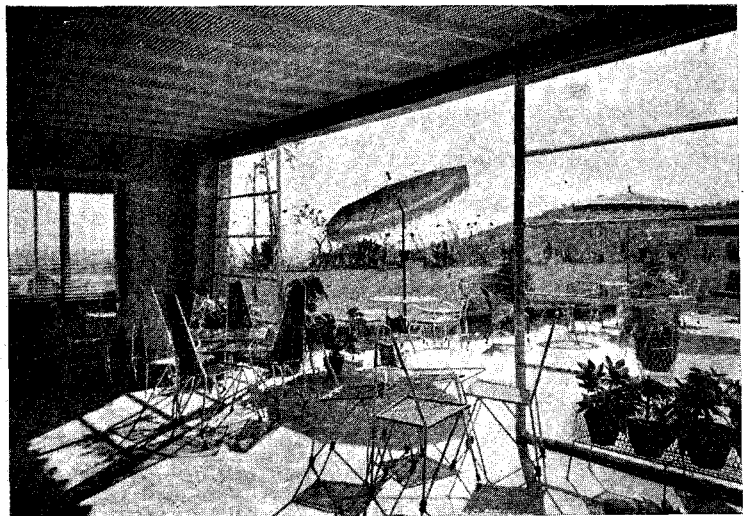
Hotel REX

1.ª CATEGORIA

Avda. José Antonio, 18 - Teléfono 272

Calle Maragall, 18 - Teléfono 94

SAN FELIU DE GUIXOLS

SOLARIUM Y TERRAZAS

DIRECTOR-PROPIETARIO J. PUJOL